

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.V.20.198/2017/8.

A tanács tagjai: Dr. Molnár Ambrus a tanács elnöke, Dr. Madarász Anna előadó bíró, Dr. Magosi Szilvia bíró

Az I. rendű felperes: Dr. I.rendű felperes neve

A II. rendű felperes: Dr. II.rendű felperes neve

A II. rendű felperes képviselője: Dr. I.rendű felperes neve

Az alperes: alperes neve (alperes címe)

Az alperes képviselője: Dr. Nemes Andrea ügyvéd

A per tárgya: szerződés felmondásának megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: I. rendű felperes (26. sorszám)

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma: Tatabányai Törvényszék
1.Pf.20.103/2016/8.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma: Komáromi Járásbíróság 10.P.20.181/2015/19.

Rendelkező rész

- A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.
- A le nem rótt 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [1] A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperessel a külterület és helyrajzi számú szántó ingatlanokra létrejött haszonbérleti szerződés rendkívüli felmondással megszűnt. Előadták, hogy e termőföldek $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonosai. A Tatabányai Törvényszék jogerős ítéletével megállapította, hogy ezen ingatlanok haszonbérelője az alperes. Ezért írásban felszólították, hogy a bíróság által megállapított haszonbérleti idő kezdő időpontjától számított haszonbért fizesse meg. A felszólítás azonban eredménytelen maradt. Erre tekintettel a szerződést azonnali hatállyal felmondták. A meg nem fizetett haszonbér 2012. évre 1.150.000, 2013. évre 1.500.000 forint volt. Keresetük jogszabályi hivatkozása a régi Ptk. 455. § (1) bekezdése, 457. § (2) bekezdés c) pontja, (3) és (4) bekezdése, a termőföldről szóló 1994. évi LV. törvény volt.
- [2] Az alperes a kereset elutasítását kérte. A peres felek között a Komáromi Járásbíróság előtt 10.P.20.091/2013. számon megindított perben a Tatabányai Törvényszék 2.Pf.21.103/2014/4. számú részítéletével kimondta, hogy a felperesek és között 2012. augusztus 26. napján létrejött haszonbérleti szerződés az alperessel szemben hatálytalan, és ugyanezen ingatlanokra az alperes

mint haszonbérbevevő és a felperesek mint haszonbérbeadók között azonos tartalommal 2012. december 12. napján haszonbérleti szerződés jött létre. Fontosnak minősítette azt a tényt, hogy a bíróság döntése folytán a 2012. augusztus 26. napján kelt haszonbérleti szerződés szerinti tartalommal jött létre a szerződésük. Előadta, sem a felperesek és között 2012. december 7. vagy 17. napján, sem az előzményi perben hivatkozott 2013. november 10. napján megkötött szerződésről nincs tudomása, de az(ok) harmadik személyek irányában hatálytalan(ok), mert a kifüggesztési eljárást nem folytatták le. A már hivatkozott perben igazolta a 2014. évre vonatkozó időarányosan járó haszonbérleti díj megfizetését, minthogy csak 2014. szeptember 11. napján jutott a birtokhoz, az ezt meghaladó díjat tartozik megfizetni, aki a terményt az ingatlanokról betakarította. Az I. rendű felperes a jogerős részítélet meghozatalának napján kelt irattal felszólította az alperest, hogy a földjei termőképességével kapcsolatos mindennemű iratot bocsásson a rendelkezésére, jöllehet tudta, hogy a 2013-as mezőgazdasági évben a betakarításig még nem az alperes művelte a földeket. Az I. rendű felperes 2015. január 13. napján kelt iratban közölte, hogy a következő gazdasági év minimális haszonbérleti díja 1.800.000 forint, amit az alperes a 2012. augusztus 26-i szerződés alapján vitat, mert abban a minimális összeg 1.150.000 forint. Valótlannak minősítette, hogy a felperesek a haszonbérleti szerződést felmondták volna, mert ilyen jognyilatkozatot nem közöltek. Az I. rendű felperes a jogellenes használat megszüntetésére szólított fel 2015. február 23. napján, de ezt az alperes nem tudta értelmezni, a jogellenes használat megjelölést visszautasította. Állította, hogy jelen eljárásra a termőföldről szóló LV. törvény és a régi Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni. A régi Ptk. 457. § (2) bekezdés c) pontja szerinti azonnali hatályú felmondás megalapozatlan.

Az első- és másodfokú ítélet

- [3] A Komáromi Járásbíróság 2016. február 2. napján meghozott 10.P.20.181/2015/19. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek egyetemlegesen tizenöt nap alatt 110.000 forint+29.700 forint áfa, azaz 139.700 forint ügyvédi munkadíjat. Megállapította, hogy 45.000 forint eljárási illeték az állam terhén marad. Kötelezte a II. rendű felperest, hogy fizessen meg az állam javára 45.000 forint eljárási illetéket. Ezt meghaladó költségeiket - rendelkezése szerint - a felek maguk viselik.
- [4] A kereset szerződés rendkívüli felmondással történő megszüntetésének megállapítására irányult, ezért elsősorban azt vizsgálta, hogy a felperesek közöltek-e az alperessel felmondást. Ennek bizonyítása a felpereseket terhelte. 2015. január 13. napján kelt levelek tartalmazzak felmondást kilátásba helyező felszólításokat, de felmondást tartalmazó nyilatkozatokat nem. Csak azt fogalmazták meg, hogy nem teljesítés esetén a felperesek felmondják a haszonbérleti szerződést, tehát felszólításaik nem teljesítése eredményezhet felmondást. A felperesek nem bizonyították, hogy más jognyilatkozatukkal felmondták volna az alperes haszonbérleti szerződését. Az elsőfokú bíróság megjegyezte, ha a 2015. január 13. napján kelt levelek felmondásnak lennének is tekinthetőek, a II. rendű felperes esetében az is megállapítható, hogy a törvényes határidő elmulasztásával terjesztette elő a kereseti kérelmét (rég Ptk. 457. § (3) bekezdés). Mivel tehát a felperesek a felmondás megtörténtét nem bizonyították, az elsőfokú bíróság keresetüket elutasította.
- [5] Abban az esetben, ha a felperesek bizonyítottan felmondták volna a szerződést, azt alaptalanul tették volna, hiszen a 2014. évre járó, 2015. január 13-ai felszólításokkal érintett haszonbért az alperes maradéktalanul megfizette részükre. Minthogy 2014. szeptember 11. napján lépett az alperes az ingatlanok birtokába, így tőle nem volt elvárható, hogy ezt az időpontot megelőző időre is fizessen haszonbért. A 2014. év fennmaradó részére eső haszonbér fizetése bizonyítottan megtörtént, az alperes az erre vonatkozó banki bizonylatokat becsatolta.
- [6] A felperesek keresete alaptalan volt azért is, mert csupán a felmondás, illetve a szerződés megszűnésének megtörténtét kérték megállapítani, ennek jogkövetkezményét nem kívánták levonni. Nem áll fenn azonban olyan különös méltánylást érdemlő jogvédelmi helyzet, ami a Pp. 123. §

- rendelkezésének megfelelően indokolná a megállapításra irányuló keresetnek való helyt adást.
- [7] Rögzítette végül az elsőfokú bíróság, hogy a haszonbérleti díj kizárólag a 2012. augusztus 26. napján kelt haszonbérleti szerződés tartalma szerint állapítható meg. Annak, hogy ezt követően a felperesek milyen tartalmú egyéb szerződéseket kötöttek, az alperessel szemben nincs jelentősége.
- [8] A perköltségről szóló rendelkezését a Pp. 82. § (1) bekezdésével, az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontjával indokolta.
- [9] A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, újabb határozat hozatalára utasítását kérték.
- [10] A Tatabányai Törvényszék 2016. szeptember 7. napján meghozott 1.Pf.20.103/2016/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg tizenöt napon belül az alperesnek 40.000 forint+áfa, mindösszesen 50.800 forint másodfokú perköltséget. Megállapította, hogy az őt terhelő fellebbezési illetéket az I. rendű felperes személyes költségmentessége folytán az állam viseli.
- [11] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást feltárta, helyesen állapította meg, és túlnyomórészt helytálló jogi következtetésekre jutott. A keresetet elutasító döntését érdemben helytálló tartotta.
- [12] Mivel az elsőfokú bíróság alapvetően a Pp. 123. §-ában foglalt feltételek hiányában utasította el a keresetet, a másodfokú bíróság mindenekelőtt e törvényi rendelkezés alkalmazását vizsgálta és azt, van-e helye megállapítási kereset előterjesztésének. E körben nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. A felperesek nem voltak elzárva attól, hogy a szerződés felmondás útján történő megszűnésére hivatkozással az alperes marasztalását is kérjék. Tekintettel azonban arra, hogy a felmondás érvényességével, illetve a szerződés felmondás útján való megszűnésével kapcsolatos rendelkezéseknek meg kell jelenniük az ítélet rendelkező részében, ez jogalapot teremthet a marasztalásra irányuló kereseti kérelemnek, vagyis nem kizárt, hogy a felperesek a Pp. 123. §-a alapján a perben kizárólag megállapításra irányuló kereseti kérelmet terjesszenek elő. Keresetünk a Pp. 123. §-a alapján tehát nem tekinthető alaptalannak.
- [13] Felperesek az elsőfokú eljárás szabályainak lényeges megsértésére hivatkozással kérték az ítélet hatályon kívül helyezését. Tényként adták elő, hogy az első fokon eljáró bíróságnak az ítélet hozatalát megelőző utolsó érdemi tárgyalás berekesztését és az ítélet kihirdetését megelőzően az ítéletet írásba foglalta. Sérelmezték, hogy az eljáró bíróságnak az előtte folyamatban lévő a felperesek által indított peres ügyeket előre megírt ítéletekkel fejezte be. A másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás irataiból megállapította, hogy a 10.P.20.181/2015/18. számú ítélet, valamint az annak rendelkező részét tartalmazó kivonat (ún. kisítelek) iktatóbélyegzőt és iktatószámot nem tartalmaz, csupán az ítélet ügyiratszámát. Az elsőfokú bíróság 2016. február 2-án - az ítélet kihirdetésének napján - a tárgyalóteremben rendelkezésre álló technikai eszköz (számítógép) igénybe vételével nem kézírással, hanem gépirással készítette el a kisíteleket, és ezt hirdette ki a tárgyaláson. Mindez nem tekinthető az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértésnek, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését nem alapozza meg.
- [14] A fellebbezésben a felperesek sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem tekintette felmondásnak az alperesnek címzett 2015. január 13. napján kelt jognyilatkozatukat, tévesen állapította meg továbbá, hogy az alperes maradéktalanul teljesítette haszonbérfizetési kötelezettségét, valamint nem vette figyelembe a haszonbérrel kötött szerződésben foglaltakat. Az elsőfokú bíróság azonban helytállóan vizsgálta, hogy a felperesek az alperessel közöltek-e joghatályos felmondást, mert a felek jogviszonyában irányadó régi Ptk. 321. § (1) bekezdése értelmében kizárólag a másik félhez intézett felmondás szüntetheti meg a szerződést. A másodfokú bíróság minden tekintetben osztotta az elsőfokú bíróságnak a 2015. január 13. napján kelt felperesi nyilatkozat értelmezésével kapcsolatos álláspontját. Ebben az iratban az I. rendű felperes felszólította az alperest az általa

birtokba vett ingatlanokkal kapcsolatban azok használatával, hasznosításával összefüggő okiratok, nyilatkozatok, dokumentumok, kimutatások nyolc naptári napon belüli megküldésére, továbbá "az elmaradt haszonbér" felszólítás közlésétől számított tizenöt napon belüli megfizetésére azzal, hogy ennek elmulasztása esetén a haszonbérleti szerződést azonnali hatállyal felmondja. Az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy az I. rendű felperes a haszonbér megfizetésének elmulasztása esetére ezen iratban csupán kilátásba helyezte a haszonbérleti szerződés felmondását. Az I. rendű felperes az alperest a 2015. január 13. napján kelt iratban az elmaradt haszonbér felszólítás közlésétől számított tizenöt napon belüli megfizetésére hívta fel, tehát határidőt szabott a teljesítésre, amely határidő a felszólítás közlését követően járt le. A mulasztás ezen irat közlésekor még nem következett be, és az I. rendű felperes a tizenöt napos határidő elmulasztása esetére kívánta az azonnali hatályú felmondási jogát gyakorolni. A 2015. január 13. napján kelt irat utolsó előtti bekezdése azonnali hatályú felmondást tartalmazó jognyilatkozatként nem értelmezhető. És mert a 2015. január 13. napján kelt, az alpereshez címzett és vele közölt nyilatkozat felmondásként nem értelmezhető, így a felperesek felmondásra alapított, a haszonbérleti szerződés azonnali hatályú felmondással való megszűnésének megállapítására irányuló keresete nem lehet alapos.

- [15] Minderre tekintettel irreleváns annak vizsgálata, hogy az alperes teljesített-e és milyen összegben haszonbérleti díjat. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletből mellőzte a haszonbér teljesítésére vonatkozó megállapításokat és az ezzel kapcsolatos jogi indokolást is, ahogy azt is szükségtelennek tekintette, hogy az I. rendű felperes indítványára az alperes jogi képviselője nyilatkozzon a haszonbér teljesítésére, annak összecszerűségére.
- [16] Megalapozatlannak tartotta a felperesek másodfokú eljárás során előterjesztett, a per tárgyalásának felfüggesztésére irányuló kérelmét, minthogy nem jelölték meg a perben hozandó döntés előkérdésének mibenlétét.
- [17] A másodfokú bíróság alaptalannak minősítette a felpereseknek a másodfokú tárgyaláson ismertetett, és részükre ekkor kézbesített alperesi fellebbezési ellenkérelemre az észrevételeik megtételére határidő biztosítását, minthogy a másodfokú tárgyaláson az alperesi ellenkérelmet részleteiben ismertetette, az ellenkérelem az alperes elsőfokú eljárásban kifejtett jogi álláspontjához, nyilatkozatához képest újdonságot nem tartalmazott, az alperes az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontjának figyelembevételét kérte. Egyetlen új tényre hivatkozott, ez pedig az volt, hogy a felperesek 2016 márciusában felmondást közöltek vele a haszonbérleti díj megfizetésének elmulasztására hivatkozva. E tényállítással kapcsolatosan a másodfokú bíróság az I. rendű felperest nyilatkoztatta annak az ellentmondásnak a feloldása végett, hogyha a felperesek hivatkozása szerint 2015. január 13. napján a haszonbérleti szerződést azonnali hatállyal felmondták, miért tartották szükségesnek a szerződés ismételt felmondását 2016 márciusában. E jognyilatkozatnak egyéb relevanciája nem volt.
- [18] A II. rendű felperes a másodfokú eljárás során személyes költségmentesség engedélyezését kérte, kérelmét azonban a másodfokú bíróság elutasította. A II. rendű felperes a kérelmét a fellebbezési illeték lerovásával egyidejűleg terjesztette elő. A 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 10. § (1) bekezdés a) és b) pontjában szabályozott feltételek hiányában - figyelemmel a (3) bekezdésre is - ennek visszaható hatálya nincs. Az I. rendű felperes az elsőfokú eljárás során költségmentességben részesült, így a fellebbezési illetéket helyette ugyanezen jogszabály 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli. A perköltségről egyebekben a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján döntött.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [19] Az I. rendű felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezését és a keresetének helyt adó ítélet hozatalát, másodlagosan akár az elsőfokú, akár a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Kifogásolta, a tényállás

nem tartalmazza, hogy az illetékes földhivatal az alperes kérelmére a haszonbérleti jogát a perrel érintett termőföldekre bejegyezte 2012. december 19-i kezdő és 2017. december 19-i záró határidő mellett. A bejegyzés ellen az alperes jogorvoslással nem élt. Az alperes 2012. december 19. napjától vált a haszonbérleti jog jogosultjává. A régi Ptk. 457. § (3) bekezdése szerinti azonnali hatályú felmondás feltételei fennállnak. A 2015. január 13-i felszólító iratát a bíróságok nem megfelelően értelmezték. Az azonnali hatályú felmondás mint jognyilatkozat előfeltétele a jogsértés. A jogsértés bekövetkezett, hiszen az alperes a 2012-2013. évre a haszonbérleti díjfizetési kötelezettségének nem tett eleget, 2014. évre is csak kis részben, és nem az eredeti haszonbérllővel rögzített összegnek megfelelően. Az alperes a 2012. évi haszonbérrel 2012. december 31., a 2013. évi haszonbérrel 2013. december 31., míg a 2014. év haszonbérével 2014. december 31. napjával késedelembe esett. Az alperes - általa hivatkozott - ügyvédi letétbe helyezett haszonbért idő előtt kivonta a letétből, így a letétre való hivatkozás is jogsértő volt, és az alperesi képviselő a letét megszűnéséről tájékoztatást sem adott a felpereseknek. A fizetési felszólítás egyben tartalmazta azt a megfogalmazást, hogy a nem teljesítés vagy nem teljes körű teljesítés esetén a szerződést felmondja. Ez a megfogalmazás, a jognyilatkozat jelen idejű, kijelentő módú rögzítése annyit jelent, hogy a fizetési felszólítás egyben felmondás is. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet az utolsó szóbeli tárgyalást megelőzően lett írásba foglalva. Az első fokon eljáró bíró a felperes ügyeiben az ítéletet rendre előre írásba foglalta, emiatt panasszal is élt. Ez a kirívó jogsértés igazolja, hogy az elsőfokú eljárás bírója a folyamatban lévő szóbeli tárgyalásokon előterjesztetteket teljes mértékben figyelmen kívül kívánta hagyni, hiszen ítélettel a kezében érkezik a be nem rekesztett tárgyalásra. Ez önmagában megalapozza elfogultságát, eljárásának kirívó jogellenességét, a Pp. 1-2. §-ának súlyos sérelmét. Felhívta még az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről szóló egyezmény 6. cikkét, a Európai Unió Alapjogi Chartája 46., 47. cikkét, 52. cikk (3) bekezdését. E körben a Pp. 155/A. §-a alapján eljárás kezdeményezését kérte annak megállapítására, hogy ez olyan súlyos eljárási szabálysértést jelent-e, ami már az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással van. Azzal, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, a jogsérelemmel egyetértett. A másodfokú bíróságnak a tárgyalás felfüggesztésére irányuló kérelemre meghozott döntésével összefüggésben a Btk. 280. § (1), 282. § (1) bekezdésére hivatkozott.

[20] Az alperes a felülvizsgálati eljárásban nem nyilatkozott.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] A felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélet jogszabálysértését abban határozta meg, hogy az álláspontja szerinti jogszerűen közölt felmondás ellenére nem állapította meg a haszonbérleti szerződés megszűnését. A Kúria a jogerős ítéletet ebben a keretben vizsgálta felül. A jogerős ítélet felülvizsgálatára a Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében csak jogszabálysértés miatt van mód. A felülvizsgálati kérelem a következők szerint nem alapos.

[22] A Kúria előjáróban rögzíti, hogy a jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás a felülvizsgálati kérelemben előadott körben nem módosítható, mert az I. rendű felperes a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott tények megállapításának alapjául szolgáló okiratot az elsőfokú eljárásban nem csatolta. A felülvizsgálati eljárásban történő iratcsatolás - bár ilyen sem történt - a Pp. 275. § (1) bekezdése folytán már nem lett volna figyelembe vehető. Az okirat csatolásra az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig lett volna mód, hiszen az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásában csak így szerepelhetett volna. Megjegyzendő a megállapítani kért tény alapjául szolgáló okirat már a fellebbezési eljárásban sem lett volna figyelembe vehető a Pp. 235. § (1) bekezdése értelmében.

[23] Akár az első-, akár a másodfokú eljárásban megvalósult eljárási szabálysértés csak akkor szolgálhat

felülvizsgálat alapjául, ha az ügy elbírálására érdemi kihatással volt (Pp. 275. (3) bekezdés). Ilyenre a felperes nem hivatkozott. Az elsőfokú ítélet állítólagos előzetes írásba foglalása a jogerős döntést befolyásoló eljárási szabálysértésre nem enged következtetést. Amennyiben e körben az elsőfokú eljárást illetően az I. rendű felperes panasszal élt, ennek kivizsgálása igazgatási jogkörbe tartozik.

- [24] A felperes a Pp. 155/A. §-a szerinti eljárás kezdeményezését kérte (A bíróság az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását az Európai Közösséget létrehozó Szerződésben foglalt szabályok szerint kezdeményezheti.) Ezen eljárás kezdeményezését megalapozó indokként is az elsőfokú ítélet előzetes írásba foglalását hozta fel. Előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése a bíróságot akkor terheli, ha valamely uniós jog értelmezésére van szükség. Erre az adott ügyben nem volt ok, illet mag a felülvizsgálati kérelem sem tartalmaz.
- [25] Az ügy érdemi elbírálását illetően a felek jogviszonyára még irányadó régi Ptk. 457. § (2) bekezdés c) pontja szerint a haszonbérbeadó azonnali hatállyal felmondhatja a haszonbérletet, ha a haszonbérlet a haszonbért vagy a közterheket a lejárát után közölt felszólítás ellenére a kitűzött megfelelő határidőben sem fizeti meg. A régi Ptk. 461. § (1) bekezdése kimondja, hogy - ha a törvény másként nem rendelkezik - a dologbérlet szabályait kell megfelelően alkalmazni. A régi Ptk. a dologbérlet szabályai között a 428. § (2) bekezdésében akként rendelkezik, hogy a bérfizetés elmulasztása esetében a bérbeadó a bérletet azonnali hatállyal felmondhatja, feltéve, hogy a bérlet megfelelő határidő tűzésével és a következményekre figyelmeztetéssel a hátralék megfizetésére írásban felszólította, és a bérlet e határidő elteltéig sem fizetett. A törvényi szabályozás szigorú alaki feltételt szab, és egyértelmű, először a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetéssel felszólítást kell közölni, majd a nem, vagy nem megfelelő teljesítés esetén lehet az azonnali hatályú felmondás jogát gyakorolni. A megadott határidő eredménytelen eltelte után újabb jognyilatkozattal gyakorolható a rendkívüli felmondás. Nem lehet tehát a fizetési felszólítás és a jogkövetkezményre való figyelmeztetés egyazon okiratban mint a jogkövetkezmény alkalmazása. A 2015. január 13. napján kelt felszólításban az azonnali hatályú felmondással kapcsolatos nyilatkozat nem értelmezhető másként, mint a fizetési felszólításban meghatározott felhívás teljesítésének elmulasztására kilátásba helyezett jogkövetkezmény. A perben rendelkezésre álló egyéb, a 2015. február 23. napján kelt I. rendű felperestől származó irat, nem tartalmazza az azonnali hatályú felmondás közlését, ilyen eredményre az irat semmilyen értelmezése nem vezethet, hiszen a vonatkozó jogilag szabatos kifejezéseket nem tartalmazza. A jogszabályi előírásoknak megfelelő felmondás hiányában a felmondás jogkövetkezményei nem alkalmazhatók.

Záró rész

- [26] Mivel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból nem volt jogszabálysértő, azt a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. A perköltségről szóló rendelkezés a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdésén, az Itv. 74. § (3) bekezdésén, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdésén, 14. §-án alapult. Az alperes a felülvizsgálati eljárásban nem nyilatkozott, a felülvizsgálati tárgyaláson nem vett részt, így javára a Kúria a költség megállapítását mellőzte (Pp. 79. § (1) bekezdés).

Budapest, 2018. január 24.

Dr. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke, Dr. Madarász Anna s.k. előadó bíró, Dr. Magosi Szilvia s.k. bíró

